DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10 grudnia Nr. 34 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

PROTOKÓŁ TARYFOWY:

DEKRETY PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

768.

PROTOKÓŁ TARYFOWY

między Polską a Finlandją, podpisany w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r.

(Ratyfikowany zgodnie z ustawą z dnia 2 marca 1935 r. — Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 160).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

MY, IGNACY MOŚCICKI,

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu zosobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu trzydziestym czerwca tysiąc dziewięćset trzydziestego czwartego roku podpisany został w Warszawie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Finlandzkiej protokół taryfowy wraz z dołączonemi do niego listami towarowemi A, B i protokółem podpisania o następującem brzmieniu dosłownem:

Przekład.

PROTOKÓŁ TARYFOWY.

Rząd Polski i Rząd Fiński, pragnąc popierać i rozwijać stosunki handlowe pomiędzy obu krajami i powołując się na Traktat Handlowy i Nawigacyjny, zawarty w Warszawie między Polską a Finlandją dnia 10 listopada 1923 r., zgodziły się na następujące postanowienia:

1) Cła polskie na towary pochodzące i przychodzące z Finlandji wymienione w załączonej liście (załącznik A) nie przekroczą w ciągu jednego roku od wejścia w życie niniejszego protokółu stawek ustalonych w tej liście.

2) Cła fińskie na towary pochodzące i przychodzące z obszaru celnego polskiego, wymienione w załączonej liście (załącznik B) nie przekroczą w ciągu jednego roku od wejścia w życie niniejszego protokółu stawek ustalonych w tej liście.

3) Niniejszy protokół będzie ratyfikowany, a dokumenty ratyfikacyjne będą niezwłocznie wymienione w Helsingforsie.

Wejdzie on w życie trzydziestego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych i będzie ważny w ciągu jednego roku od daty wejścia w życie.

Jeżeli niniejszy Protokół nie będzie wypowiedziany przez jedną z Wysokich Układających się Stron na miesiąc przed wygaśnięciem powyższego terminu rocznego, będzie przedłużony w drodze milczącej zgody i przestanie obowiązywać w każdej chwili w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym jedna z Wysokich Układających się Stron notyfikuje drugiej swój zamiar uchylenia stosowania Protokółu.

Rozumie się, że w razie wygaśnięcia Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego, podpisanego w Warszawie dnia 10 listopada 1923 r. niniejszy Protokół przestaje obowiązywać jednocześnie.

Sporządzono w Warszawie w dwóch egzemplarzach dnia 30 czerwca 1934 r.

J. Beck *G. Idman*

ANEKSA.

Nr. taryfy celnej polskiej		Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
z 154		Materjały hydrauliczne wiążące, cementy wszelkich nazw, oprócz osobno wymienionych, klinkier cementowy, domieszki hydrauliczne, jako to:	
		puzzolan, martwice wulkaniczne, ziemia santorynowa, zuzel ziarnisty i inne	
		cement glinowy (aluminjowy)	2.— dla kontyng. 1500 q. rocznie
256		Konserwy rybne	
	z p. 3	szproty niewędzone lub słabo podwędzone w oliwie lub w przyprawie pomidorowej, — w opakowaniu hermetycznem:	
		b) 500 g i mniej z bezpośredniem opakowaniem	200.—
553		Obuwie juchtowe, faledrowe koloru naturalnego lub czarnego, którego para waży:	
	p. 1	powyżej 1200 gramów . .	560.—
556		Obuwie skórzane osobno niewymienione:	
	p. 2	juchtowe koloru brunatnego	
		z a) powyżej 1200 g	500.—
649		Pasy napędne i przenośnikowe, oprócz osobno wymienionych	
	z p. 2	bawełniane	520.—
771		Szpulki do nici:	
	p. 1	surowe	50.—
	p. 2	malowane, lakierowane	60.—
z 793	p. 2	Miazga drzewna o zawartości wody 50% i mniej	1.— dla kontyng. 10.000 q rocznie
794		Celuloza:	
	p. 2	bielona o zawartości wody:	
		b) 50% i mniej:	
		I. dla papierni do wyrobu papieru — za pozwoleniem Ministra Skarbu	7.—
		II. inna	10.—
797		Tektura koloru naturalnego, chociażby wygładzana	
	p. 2	inna	16.—
805		Tektura sprasowana z papierem, tektura duplex, triplex, — chociażby wygładzane:	
	p. 1	niebarwione	30.—
	p. 2	barwione	38.—
809		Papier gazetowy o zawartości miazgi drzewnej powyżej 60% i o wadze 1 m² od 45 do 55 g, niewygładzany, niebarwiony, nieklejony lub słabo klejony:	
	p. 1	w rolach o średnicy 700 mm i powyżej, przy szerokości 240 mm i powyżej	17.—
	p. 2	inny	23.—
848		Kamienie do szlifowania, polerowania, ostrzenia:	
	p. 1	rodzime, piaskowcowe sztuczne, chociażby sklejane; osełki, krążki i t. p.	5.—
z 925		Surówka i stopy żelaza w gąskach, kawałkach, proszku:	
	p. 4	żelazo-fosfor, żelazo-aluminjum, — o zawartości fosforu lub aluminjum powyżej 5%	bez cła do 1 lipca 1935
	p. 5	żelazo-molibden, — nikiel, — wolfram, — kobalt, — wanad, — chrom i wszelkie inne stopy żelaza dwu lub wieloskładnikowe, oprócz osobno wymienionych	bez cła do 1 lipca 1935

Nr. taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
951	Gwoździe, haki, kołki, sztyfty, — żelazne, stalowe, z żeliwa kowalnego:	
p. 2	kopytniki wszelkie	49.—
1000	Kilofy, oskardy, sapy, łomy, szpadle, łopaty, motyki, grabie, grace, widły, kosy, sierpy, rzezaki do słomy, noże do stogów:	
z p. 1	kilofy	40.—
p. 5	widły, chociażby bejcowane, lakierowane, z trzonami lub bez	45.—
1003	Siekiery, topory, piły, wiórniki:	
p. 1	siekiery, topory, — o wadze sztuki:	
	a) czarne również ze szlifowanem ostrzem	
	I. powyżej 1 kg	80.—
1011	Kłódki, zamki, klucze, ich części:	
p. 1	kłódki, zamki z kluczami, — żelazne, stalowe, również z dodatkiem drewna, miedzi i innych nieszlachetnych metali, — o wadze sztuki:	
	a) powyżej 300 g	145.—
1087	Cewki drewniane do maszyn włókienniczych, chociażby z okuciem	70.—
1094	Maszyny i aparaty mleczarskie:	
p. 2	wirówki do odtłuszczania mleka:	
	a) do napędu ręcznego o wadze sztuki:	
	I. powyżej 30 kg	17.—
	b) do napędu mechanicznego	17.—
p. 6	masielnice i wygniatarki do masła wszelkie	35.—
1185	Broń biała:	
z p. 2	noże fińskie w pochwie, t. zw. „puukko"	600.—
1248	Przyrządy i gry sportowe:	
p. 2	rzutowe dyski sportowe, łuki, strzały, oszczepy, tyczki do skoków	234.—
p. 5	narty, kije do nart	150.—
p. 10	piłki nożne	1.100.—

ANEKS B.

Poz. t. c. fińskiej	Nazwa towaru	Cło w mk. fińsk.
59	Chmiel	1.50
	Miedź, nikiel, cyna, cynk i inne metale specjalnie niewymienione, jak również ich stopy oraz wyroby z nich.	
636	Nieobrobione, jak również ziarnkowane; w prętach i luta cynowa; monety miedziane i niklowe; anody:	
	a) Miedź i cynk nieobrobione	bez cła
	b) Inne	bez cła
ex 845	a) Biel ołowiana, biel cynkowa, minia ołowiana i siarczan baru (biel trwała)	0.40
875	Proch górniczy	1.80
890	b) Kwas fosforowy	bez cła
920	Węglik wapnia, karborundum (węglik krzemu) inne węgliki specjalnie niewymienione	0.30

PROTOKÓŁ PODPISANIA.

Powołując się na Protokół Taryfowy podpisany dnia dzisiejszego jak również na Traktat Handlowy i Nawigacyjny, podpisany w Warszawie w dniu 10 listopada 1923 r. pomiędzy Rządem Fińskim a Rządem Polskim, obie Wysokie Układające się Strony zgodziły się na następujące postanowienia na czas trwania wymienionego Protokółu Taryfowego:

1) Żadna z obu Wysokich Układających się Stron nie będzie mogła powoływać się na Traktat wyżej wymieniony co do korzyści, które jedna z nich może przyznać w przyszłości Łotwie celem zachowania i rozwijania obrotów oddawna istniejących z tym krajem.

Rozumie się jednak, że w przypadku gdyby korzyść preferencji celnej przyznana przez jedną z dwóch Wysokich Układających się Stron Łotwie, byłaby bądź częściowo bądź w całości przyznana Państwu trzeciemu, ta sama korzyść niezwłocznie i bez zastrzeżeń w tej samej rozciągłości będzie przyznana drugiej Stronie Układającej się.

2) Obie Wysokie Układające się Strony są zgodne, aby nie stosować, podczas trwania wyżej wymienionego Protokółu Taryfowego w wypadkach niżej wymienionych, klauzuli największego uprzywilejowania, przewidzianej w art. 11 wymienionego Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego z dnia 10 listopada 1923 r.

a) Rząd Polski zrzeka się stosowania klauzuli największego uprzywilejowania, ustalonej w art. 11 wyżej wymienionego Traktatu odnośnie do umownych ceł fińskich, przewidzianych w konwencji handlowej, zawartej między Wielką Brytanją a Finlandją w dniu 29 września 1933 r. oraz w odniesieniu do traktowania celnego przewidzianego w notach dodatkowych do tej samej konwencji odnoszących się do następujących pozycyj fińskiej taryfy celnej.

a) 13,15 i 10,80 marek fińsk. taryfy celnej Nr. 241 b,

b) 31, 35 i 25 marek fińsk. taryfy celnej Nr. 244 b

do traktowania celnego wg. uwag dotyczących pozycyj 273, 274, 275 i 276 a ustalonych w wymienionej konwencji;

b) Rząd Fiński zrzeka się stosowania klauzuli największego uprzywilejowania, ustalonej w art. 11 wymienionego Traktatu Handlowego i Nawigacyjnego Fińsko-Polskiego odnośnie do umownych ceł polskich, przewidzianych w konwencji handlowej, zawartej między Polską a Szwecją z dnia 21 października 1933 r. i w umowie handlowej między Polską a Czechosłowacją, podpisanej dnia 10 lutego 1934 r. odnoszących się do następujących pozycyj polskiej taryfy celnej:

733 p. 2 Obuwie gumowe
737 Rękawiczki gumowe:
p. 1 przezroczyste i z gumy prążkowanej
p. 2 inne.

3) Rząd Polski zgadza się, aby Rząd Fiński stosował do otrąb pochodzenia poskiego przepisy autonomiczne fińskie odnoszące się do ich barwy i zawartości popiołu. Rozumie się, że otręby pochodzenia polskiego będą korzystały w Finlandji pod względem celnym z klauzuli największego uprzywilejowania.

Niniejszy Protokół Podpisania stanowiący część integralną Protokółu Taryfowego między Finlandją a Polską z tegoż dnia, będzie ratyfikowany i będzie trwał tak długo jak ten ostatni.

Sporządzono w Warszawie, w dwóch egzemplarzach, dnia 30 czerwca 1934 r.

J. Beck *G. Idman*

Zaznajomiwszy się z powyższym protokółem taryfowym, dołączonemi do niego listami towarowemi A, B i protokółem podpisania, uznaliśmy je i uznajemy za słuszne zarówno w całości jak i każde z zawartych w nich postanowień; oświadczamy, że są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone i przyrzekamy, że będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 18 kwietnia 1934 r.

(—) *I. Mościcki*

L. S.

Prezes Rady Ministrów
(—) *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych
(—) *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 grudnia 1935 r. Nr. 87, poz. 540).

769.

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 20 listopada 1935 r.

w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych protokółu taryfowego między Polską a Finlandją, podpisanego w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r. wraz z protokółem podpisania.

Podaje się niniejszem do wiadomości, że w wykonaniu punktu 3 protokółu taryfowego między Polską a Finlandją, podpisanego w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r. oraz punktu 4 odnoszącego się do tego protokółu — protokółu podpisania z tej samej daty, nastąpiła w Helsinki dnia 1 listopada 1935 r wymiana dokumentów ratyfikacyjnych obu powyższych protokółów.

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 grudnia 1935 r. Nr. 87, poz. 541).

770.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 27 listopada 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 700), zmienioiny ustawą z dnia 27 lutego 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 136), otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek spożywczy wynosi:

1) 37 zł od 100 kg wagi netto cukru z kontyngentu wyznaczonego cukrowniom na sprzedaż w kraju;

2) 125 zł od 100 kg wagi netto cukru, wprowadzonego do wolnego obrotu poza ilością określoną kontyngentem.

Do podatku spożywczego od cukru w głowach, kostkach i kawałkach pobiera się dodatek w wysokości 3.50 zł od 100 kg. Do tego dodatku stosuje się przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące podatku spożywczego od cukru. W księgach kontroli przedsiębiorcy cukrowni obowiązani są wykazywać osobno cukier w głowach, kostkach i kawałkach, osobno zaś wszelki inny cukier.

Do podatku spożywczego od cukru (ust. 1) i do dodatku do podatku od cukru w głowach, kostkach i kawałkach (ust. 2) nie będzie pobierany 10% dodatek do podatków pośrednich.

Podatek spożywczy od cukru w głowach, kostkach i kawałkach, opakowanego w drobne paczki papierowe, pobiera się od wagi brutto łącznie z papierem i sznurem.".

Art. 2. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1935 r. Równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 20 grudnia 1934 r. w sprawie dodatków do podatku spożywczego od cukru (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 975).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram - Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 listopada 1935 r. Nr. 86, poz. 531).

771.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o obniżeniu obciążenia daninami komunalnemi i o innych zmianach w finansach komunalnych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Znosi się prawo związków samorządowych do poboru opłat mytniczych, mostowych na drogach publicznych, opłat tak zwanych kopytkowych, rogatkowych przy wjeździe do miast, oraz opłat postojowych na drogach i placach publicznych, bez względu na tytuł publiczno-prawny, na którym oparty był ich pobór.

(2) Przepis ustępu (1) nie dotyczy opłat pobieranych za używanie targowisk. Za targowisko uznaje się urządzenie w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskiemi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 639).

Art. 2. W ustawie z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 172) skreśla się art. 3.

Art. 3. (1) Z dodatków komunalnych do podatku gruntowego, przewidzianych w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505), wydziela się 6% dla izb rolniczych.

(2) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych uprawniony jest do obniżania w drodze rozporządzeń do połowy dodatków komunalnych do podatku gruntowego, przypadających związkom samorządowym na podstawie art. 14 ust. 1 i 2 wymienionej w ust. (1) ustawy i do zmiany podziału tych dodatków pomiędzy poszczególne rodzaje związków samorządowych na obszarze wszystkich lub niektórych województw.

Art. 4. Minister Skarbu uprawniony jest do podwyższenia udziału związków samorządowych w państwowym podatku dochodowym do wysokości 25% od 5/7 wpływów z działu I ustawy o podatku dochodowym i od połowy wpływów z działu II ustawy o podatku dochodowym. Wysokość podwyżki udziału związków samorządowych w podatku dochodowym, sposób przelewu i zasady rozdziału sumy, uzyskanej z tej podwyżki, określa Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. W ustawie z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884) w brzmieniu zmienionem art. 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 8 ustęp 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Dodatki komunalne do scalonego podatku przemysłowego, przypadające w wysokości 25% podatku państwowego, poczynając od dnia 1 grudnia 1935 r., będą dzielone — po potrąceniu 4% na rzecz związków komunalnych na obszarze województwa śląskiego — pomiędzy związki samorządowe tak, jak są dzielone wpływy z dodatków do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji (art. 10), — z tą jednakże różnicą, że przypadające na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego 35% wpływów z tego źródła przeznaczone będą wyłącznie na powiększenie funduszu zapomogowego i rozdzielane będą przedewszystkiem pomiędzy miasta, które wskutek scalenia podatku przemysłowego poniosą uszczerbek w swoich dochodach.";

2) w art. 10 w ust. 3) wyrazy: „wymienionemu funduszowi przekazuje się 20%, gminom miejskim 50%, zaś powiatowym związkom komunalnym 30%" zastępuje się wyrazami: „wymienionemu funduszowi przekazuje się 35%, miastom 25%, zaś powiatowym związkom samorządowym 40%";

3) w art. 10 po ust. 3) dodaje się ustęp 4) o brzmieniu:

„4) Z wpływów z dodatków do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji, przekazanych na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego, 4/7 przeznacza się na pożyczki dla związków samorządowych, 3/7 zaś na zapomogi dla związków samorządowych.";

4) w art. 10 ust. 4) otrzymuje numerację 5), przyczem wymienioną w tym ustępie normę „3,6%" zastępuje się normą „4%"; dotychczasowy ustęp 5) tego artykułu otrzymuje numerację 6), dotychczasowy zaś ustęp 6) — numerację 7), przyczem wymienione w tym ustępie wyrazy: „1/3 część gminom wiejskim" zastępuje się wyrazami: „1/4 część gminom wiejskim"; dotychczasowe ustępy 7, 8 i 9 tegoż artykułu otrzymują numerację 8, 9 i 10;

5) w art. 22 skreśla się wyraz „gruntów" wraz z umieszczonym po tym wyrazie przecinkiem;

6) w art. 27 ustęp 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Władza nadzorcza może jednak żądać w każdym czasie zmian lub zniesienia uchwał, dotyczących opłat w niniejszym artykule w ust. 1) wymienionych, gdyby się okazało, że opłaty te są niewspółmierne w stosunku do kosztów utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego, względnie tego działu zarządu komunalnego, za którego czynności opłaty są pobierane.";

7) w art. 28 w ust. 2) skreśla się zdanie drugie i w tymże artykule dodaje się nowy ustęp 3) o brzmieniu:

„3) Władza nadzorcza może jednak zażądać w każdym czasie zmiany opłat (cen), wymienionych w ust. 2) artykułu niniejszego.";

8) w art. 30 ustęp 3) otrzymuje brzmienie:

„3) Uchwały w sprawie ustanowienia i zmiany wysokości tych opłat podlegają zatwierdzeniu władzy nadzorczej.";

9) w art. 35 w ust. 2) sumę „1.300.000 zł" zastępuje się sumą „600.000 zł" i sumę „750.000 zł" sumą „425.000 zł".

Art. 6. Upoważnia się Radę Ministrów do zmiany po dniu 31 marca 1937 r. klucza rozdziału między związki samorządowe i komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy wpływów z dodatku do państwowych podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji oraz wpływów z dodatku komunalnego do scalonego podatku przemysłowego.

Art. 7. (1) Zastąpienie świadczeń w naturze na rzecz związków samorządowych równowartością pieniężną może nastąpić tylko na żądanie obowiązanego do świadczenia lub w przypadku, gdy zobowiązany nie wywiąże się w terminie z przypadającego na niego świadczenia w naturze. Zasady poboru równowartości pieniężnej wzamian świadczenia w naturze ustala organ stanowiący związku samorządowego.

(2) Przepisy ust. (1) nie dotyczą świadczeń, wynikających z ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204).

Art. 8. Minister Skarbu będzie przekazywał komunalnemu funduszowi pożyczkowo-zapomogowemu za czas do dnia 31 marca 1936 r. każdomiesięcznie najpóźniej do dnia 15 następnego miesiąca kwoty, wpływające z tytułu wprowadzonego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) specjalnego podatku od wynagrodzeń, wypłacanych przez związki samorządu terytorjalnego i związki międzykomunalne oraz przez przedsiębiorstwa, zakłady i instytucje, należące do wymienionych związków. Z kwot tych będą udzielane zapomogi tym związkom samorządowym, które nie będą mogły utrzymać równowagi budżetowej w związku z wprowadzeniem w życie przepisów dekretu niniejszego.

Art. 9. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Skarbu.

Art. 10. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1936 r. z wyjątkiem art. 1, 3, 4 i art. 5 pkt. 6), 7) i 8), które wchodzą w życie ósmego dnia po dniu ogłoszenia, i obowiązuje na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy sprzeczne z dekretem niniejszym.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 grudnia 1935 r. Nr. 88, poz. 544).

772.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o wysokości odsetek ustawowych.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Wysokość odsetek ustawowych (prawnych) w stosunkach prywatno-prawnych ustala się na 8 od sta rocznie.

Art. 2. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do obniżania w drodze rozporządzeń ustalonej w artykule poprzedzającym stopy odsetek.

(2) Obniżona stopa będzie stosowana od dnia wejścia w życie rozporządzenia, choćby tytuł prawny do odsetek powstał przed tym dniem.

Art. 3. (1) Odsetki ustawowe (prawne), przypadające za czas przed wejściem w życie dekretu niniejszego, choćby zasądzone, obniża się z mocy samego prawa do wysokości, określonej w art. 1.

(2) Jeżeli z tytułu egzekucyjnego nie wynika wyraźnie, że obejmuje on odsetki umowne, odsetki mogą być egzekwowane tylko w wysokości obniżonych odsetek ustawowych.

(3) Wątpliwości co do rodzaju i kwoty odsetek rozstrzyga na wniosek strony sąd w trybie wykładni wyroku (art. 371 k. p. c.).

Art. 4. Jeżeli dłużnik zapłacił odsetki ustawowe (prawne) ponad stopę, określoną w dekrecie niniejszym, a wierzyciel jeszcze nie został spłacony, dłużnik ma prawo zarachować nadpłacone odsetki na poczet tego długu; nie służy mu jednak roszczenie o zwrot tych odsetek.

Art. 5. W art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) w brzmieniu, nadanem mu dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 września 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 449), ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„(3) Odsetki ustawowe (prawne), przypadające za czas zarówno przed jak i po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego, choćby zasądzone, obniża się z mocy samego prawa do wysokości 6% w stosunku rocznym. Jeżeli z tytułu egzekucyjnego nie wynika wyraźnie, że obejmuje on odsetki umowne, odsetki mogą być egzekwowane tylko w wysokości obniżonych odsetek ustawowych. Wątpliwości co do rodzaju i kwoty odsetek rozstrzyga na wniosek strony sąd w trybie wykładni wyroku (art. 371 k. p. c.). Jeżeli tytuł egzekucyjny pochodzi od urzędu rozjemczego, wątpliwości rozstrzyga postanowieniem przewodniczący tegoż urzędu; postanowienie to zrównane jest z orzeczeniem urzędu rozjemczego.

Jeżeli dłużnik zapłacił odsetki ustawowe ponad stopę określoną w ustępie niniejszym, a wierzyciel jeszcze nie został spłacony, dłużnik ma prawo zarachować nadpłacone odsetki na poczet tego długu, nie służy mu jednak roszczenie o zwrot tych odsetek. Przepis ustępu niniejszego stosuje się do wszelkich długów rolniczych, objętych rozporządzeniem niniejszem, chociażby dłużnik nie podlegał przepisom rozdziału niniejszego.".

Art. 6. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości, a co do art. 5 także Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 7. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

(2) Jednocześnie uchyla się rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1924 r. o wysokości odsetek prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 769) oraz z dnia 30 grudnia 1924 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 27 sierpnia 1924 r. o wysokości odsetek prawnych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1075).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 grudnia 1935 r. Nr. 88, poz. 545).

773.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o zmianie niektórych zaopatrzeń emerytalnych oraz odszkodowań.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. Celem przystosowania obciążeń osób prawnych, wynikających z niektórych zaopatrzeń emerytalnych i odszkodowań, do zmienionego położenia gospodarczego tych osób, zobowiązania z tytułu zaopatrzeń emerytalnych i odszkodowań mogą ulec zmianie w czasie do dnia 31 grudnia 1937 r. na zasadach określonych w dekrecie niniejszym.

Art. 2. (1) Osoba prawna, która w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego wykonywa zastępcze ubezpieczenie społeczne w myśl art. 5 ust. (1) pkt. 5—6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) w brzmieniu obowiązującem, może za zgodą właściwej państwowej władzy nadzorczej, a na jej żądanie powinna, zmienić wysokość i warunki świadczeń z tytułu zaopatrzeń emerytalnych.

(2) Osoba prawna, obciążona na rzecz pracowników umysłowych świadczeniami z tytułu innych zaopatrzeń emerytalnych oraz odszkodowaniami ze stosunku pracy, jak również odszkodowaniami na rzecz innych osób z tytułu zajmowanych przez nie stanowisk, może za zgodą właściwej państwowej władzy nadzorczej, a na jej żądanie powinna, zmienić wysokość i warunki świadczeń z tytułu zaopatrzeń emerytalnych oraz odszkodowań.

(3) Przepis ust. (2) nie dotyczy odszkodowań za czyny niedozwolone oraz odszkodowań, przyznawanych w wysokości i na warunkach, unormowanych prawem pracy i przepisami o ubezpieczeniach społecznych.

Art. 3. (1) W przypadkach, wynikających z art. 2 ust. (1), osoba prawna nie może:

1) ustalić świadczeń emerytalnych mniejszych oraz na warunkach gorszych od przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) w brzmieniu obowiązującem;

2) zmniejszyć świadczeń płynnych poniżej następującej skali:

Stopień	Wysokość miesięcznego świadczenia—w złotych	Maksymalna skala obniżki procentowej w stosunku do wysokości świadczenia
I	ponad 100 do 200	10%
II	„ 200 „ 300	15%
III	„ 300 „ 400	20%
IV	„ 400 „ 600	25%
V	„ 600 „ 800	30%
VI	„ 800 „ 1.000	35%
VII	„ 1.000 „ 1.500	40%
VIII	„ 1.500 „ 2.000	45%
IX	„ 2.000 „ 3.000	50%
X	„ 3.000	60%

Jeżeli w wyniku zastosowania powyższej skali okaże się, że zmniejszone świadczenie osiąga poziom niższy od świadczenia, zmniejszonego według najbliższego niższego stopnia skali, osoba prawna obliczy świadczenie według skali tego niższego stopnia. Nie ulegają zmniejszeniu świadczenia nieprzekraczające 100 zł miesięcznie, a świadczenia przekraczające tę kwotę nie mogą być zmniejszone poniżej 100 zł miesięcznie.

(2) W przypadkach, wynikających z art. 2 ust. (2), osoba prawna ustali świadczenia lub odszkodowania w granicach swych faktycznych możliwości finansowych, nie naruszając wszakże uprawnień, odpowiadających sumie składek wpłaconych przez osobę uprawnioną.

Art. 4. (1) Jeżeli zaopatrzenie emerytalne wypłaca się z osobnego na ten cel przeznaczonego funduszu, przepisy dekretu niniejszego mogą być zastosowane dopiero po zatwierdzeniu przez właściwą państwową władzę nadzorczą planu i bilansu ubezpieczeniowo-technicznego.

(2) Jeżeli osoba prawna nie sporządzi we wskazanym przez władzę nadzorczą terminie planu i bilansu ubezpieczeniowo-technicznego, władza nadzorcza zarządzi opracowanie tego planu i bilansu na koszt tej osoby. Koszty te będą ściągnięte w trybie administracyjnym.

Art. 5. Zmianę wysokości i warunków świadczeń oraz odszkodowań, opartych na tytułach, określonych w art. 2 ust. (1) i (2), uchwala organ nadzorczy osoby prawnej (rada nadzorcza, komitet nadzorczy, rada zawiadowcza i t. p.), chociażby organ ten do powzięcia takiej uchwały w myśl dotychczas obowiązujących przepisów nie był właściwy. Zmiana właściwości organu osoby prawnej nie dotyczy jednak przypadków, w których właściwym organem jest prezes (przewodniczący) osoby prawnej. W braku organu nadzorczego osoby prawnej zmianę wysokości i warunków świadczeń oraz odszkodowań, opartych na tytułach, określonych w art. 2 ust. (1) i (2), uchwala zarząd osoby prawnej.

Art. 6. Zobowiązania oparte na tytułach, określonych w art. 2 ust. (1) i (2), ulegają zmianie z mocy prawa z chwilą zatwierdzenia przez właściwą państwową władzę nadzorczą zmian, zastosowanych na mocy dekretu niniejszego.

Art. 7. Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, właściwą państwową władzą nadzorczą w rozumieniu dekretu niniejszego jest:

1) dla osób prawnych, trudniących się czynnościami bankowemi i ubezpieczeniowemi — Minister Skarbu, który jednak w przypadkach, wynikających z art. 2 ust. (1), działa w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej,

2) dla innych osób prawnych — Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

Art. 8. (1) Dekret niniejszy stosuje się również do niewypłaconych zaopatrzeń emerytalnych i odszkodowań, których termin zapłaty upłynął przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, choćby obowiązek zapłaty opierał się na prawomocnym wyroku sądowym.

(2) Postępowanie sądowe w sprawach z powództw o zaopatrzenia emerytalne lub o odszkodowania objęte dekretem niniejszym, oraz postępowanie egzekucyjne, oparte na wydanych w tych sprawach tytułach wykonawczych, zostają z mocy prawa:

1) zawieszone z chwilą, gdy osoba prawna lub właściwa państwowa władza nadzorcza wdroży postępowanie na mocy dekretu niniejszego;

2) umorzone z chwilą zatwierdzenia przez właściwą państwową władzę nadzorczą zmian, zastosowanych na mocy dekretu niniejszego.

W razie odmowy zatwierdzenia przez właściwą państwową władzę nadzorczą zmian, zaproponowanych przez osobę prawną, postępowanie sądowe lub egzekucyjne ulega wznowieniu. W przypadku umorzenia postępowania sądowego lub egzekucyjnego osoba prawna obowiązana jest zwrócić osobie uprawnionej koszta procesu w kwocie, odpowiadającej zmniejszonym świadczeniom lub odszkodowaniom.

Art. 9. Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą uprawnień pracowników związków samorządu terytorjalnego oraz ich przedsiębiorstw i zakładów, jak również świadczeń kas emerytalnych, które na podstawie ich statutów podlegają nadzorowi Ministra Opieki Społecznej.

Art. 10. Przepisy sprzeczne z przepisami dekretu niniejszego tracą moc.

Art. 11. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrom: Skarbu, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu oraz Opieki Społecznej.

Art. 12. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Roman Górecki*

Minister Opieki Społecznej: *Wł. Jaszczołt*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 grudnia 1935 r. Nr. 88, poz. 547).

774.

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 3 grudnia 1935 r.

o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i ustawy z dnia 6 listopada 1935 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 501) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznacza corocznie w drodze rozporządzenia na czas od 1 października danego roku do 30 września roku następnego (okres kampanijny) ogólny kontyngent wewnętrzny cukru, t. j. ogólną ilość cukru, jaka może być wprowadzona przez cukrownie na rynek wewnętrzny z produkcji tego okresu kampanijnego, na który kontyngent jest wyznaczony, za opłatą podatku spożywczego od cukru według stawki, przewidzianej w przepisach podatkowych dla cukru kontyngentowego, sprzedawanego w kraju.

(2) **Ogólny** kontyngent wewnętrzny będzie wyznaczany w wysokości przewidywanego zbytu na

rynku wewnętrznym, z uwzględnieniem remanentów cukru z kontyngentów wewnętrznych według stanu w cukrowniach z dnia 30 września ostatniego zakończonego okresu kampanijnego.

Art. 2. (1) Za podstawę przy podziale ogólnych kontyngentów przyjmuje się rejony produkcji, obejmujące jedną lub więcej cukrowni łącznie z gospodarstwami rolnemi, plantującemi dla tych cukrowni buraki cukrowe.

(2) Minister Skarbu w drodze rozporządzeń, wydawanych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, będzie określał rejony produkcji, zaliczając równocześnie cukrownie do poszczególnych rejonów.

Art. 3. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego na kontyngenty rejonowe.

(2) Jeżeli ogólny kontyngent wewnętrzny, wyznaczony na dany okres kampanijny, będzie równy lub niższy od ogólnego kontyngentu wewnętrznego z poprzedniego okresu kampanijnego, to całość wyznaczonego kontyngentu, po potrąceniu kontyngentów tych cukrowni, które utraciły prawo do udziału w kontyngentach rejonowych oraz tych, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b), zostanie podzielona stosunkowo do rejonowych kontyngentów wewnętrznych z ostatniego okresu kampanijnego z uwzględnieniem przepisu art. 7 ust. (2).

(3) Nadwyżka wyznaczonego ogólnego kontyngentu wewnętrznego ponad ilość, o której mowa w ust. (2), będzie dzielona pomiędzy rejony produkcji przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu, w myśl przepisów, wydawanych przez Radę Ministrów na okresy nie krótsze, niż 5 kolejno po sobie następujących okresów kampanijnych.

(4) Niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (2) i (3), kontyngenty rejonowe ulegać będą zmianom, wynikającym ze zmian w określaniu rejonów produkcji i zaliczaniu cukrowni do poszczególnych rejonów (art. 2 ust. (2)).

Art. 4. (1) Do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione: a) cukrownie czynne w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent jest wyznaczany, oraz b) cukrownie nieczynne w tymże okresie, w przypadkach, które określa Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w drodze rozporządzenia.

(2) Przyznanie uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym cukrowniom, nieposiadającym uprawnień do udziału w kontyngentach, może nastąpić tylko o tyle, o ile Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona odpowiedniego przydziału z nadwyżki ogólnego kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 5. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu dokona corocznie w drodze rozporządzenia z rejonowych kontyngentów wewnętrznych prowizorycznego przydziału kontyngentów cukrowniom, uprawnionym do udziału w kontyngencie rejonowym.

(2) Do przydziału, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art. 3 ust. (2) i (3).

(3) Cukrowniom, którym w myśl art. 4 ust. (2) zostaną przyznane uprawnienia do rejonowego kontyngentu wewnętrznego, kontyngenty prowizoryczne na pierwszy okres kampanijny wyznaczy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swego uznania.

(4) Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do cukrowni, o których mowa w art. 4 ust. (1) lit. b).

(5) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może, poczynając od kampanji 1941/42, zmieniać co lat 3 według swego uznania wysokość udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngentach rejonowych, niezależnie od przepisów, zawartych w ust. (1) — (4) artykułu niniejszego.

Art. 6. (1) Jeżeli do dnia 1 marca cukrownia nie zawiadomi Ministerstwa Skarbu, iż zakontraktowała buraki w ilości odpowiadającej przyznanemu jej udziałowi w rejonowym kontyngencie wewnętrznym z zachowaniem przepisów art. 17, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu zadecyduje o całości lub części kontyngentu, odpowiadającej ilości niezakontraktowanych buraków, według swego uznania.

(2) Jeżeli jednak cukrownia w terminie do dnia 1 marca zawiadomi, iż zaproponowała plantatorom na obowiązujących ją warunkach (art. 17) zawarcie umów o pełną ilość buraków, wynikającą z przydzielonego jej kontyngentu, a niezakontraktowanie przez nią odpowiedniej ilości buraków nastąpiło wskutek niepodpisania przez plantatorów zaproponowanych im umów, to w przypadku, gdy przydzielony cukrowni kontyngent: a) nie został pokryty w części, cukrownia zatrzymuje niepokrytą część kontyngentu i może przydzielić ilość buraków, wynikającą z tej części kontyngentu, innym plantatorom, gdy zaś b) nie został pokryty w całości, to kontyngent ten ulega stosunkowemu podziałowi pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie z tem zastrzeżeniem, że cukrownie te przydzielą plantatorom ilość buraków, odpowiadającą przydzielonemu tą drogą kontyngentowi.

(3) Zmiany, wynikające z zastosowania ust. (1), nie mają wpływu na przydział prowizorycznych kontyngentów rejonowych w następnym okresie kampanijnym.

(4) Kontyngenty wewnętrzne, przyznane poszczególnym cukrowniom prowizorycznie w trybie art. 5, zostaną uznane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu za ostateczne na dany okres kampanijny po otrzymaniu przez Ministerstwo Skarbu zawiadomienia cukrowni o zawarciu pomiędzy cukrowniami i plantatorami odpowiednich

umów w sprawie wyprodukowania, dostawy i odbioru buraków oraz zapłaty za nie w danym okresie kampanijnym w takiej ilości, jaka odpowiadać będzie przydziałom prowizorycznym; zawiadomienia te powinny być przedstawione Ministerstwu Skarbu do dnia 31 marca pod rygorem, iż Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu będzie mógł orzec utratę przez cukrownię prawa korzystania w danym okresie kampanijnym z odpowiedniej części kontyngentów.

(5) Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia postanowić, iż składane Ministerstwu Skarbu przez cukrownie zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), mają być potwierdzane przez organa kontroli skarbowej.

(6) W razie stwierdzenia, iż zawiadomienia, o których mowa w ust. (1), (2) i (4), nie odpowiadały rzeczywistości, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może pozbawić cukrownię w całości lub w części prawa do udziału w kontyngencie rejonowym.

Art. 7. (1) Na wniosek interesowanych cukrowni Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może przenosić na warunkach przez siebie ustalonych udziały tych cukrowni w kontyngentach rejonowych.

(2) W przypadku, o którym mowa w ust. (1), ulegają odpowiednim zmianom udziały właściwych cukrowni w kontyngentach rejonowych, a jeżeli przeniesienie udziału nastąpiło pomiędzy cukrowniami, należącemi do różnych rejonów, odpowiedniej zmianie ulegają również kontyngenty właściwych rejonów.

Art. 8. (1) Cukrownie obowiązane są zatrzymywać w swych magazynach zapas cukru, potrzebnego na przypadek, gdyby kontyngent wewnętrzny okazał się niewystarczający do pokrycia potrzeb rynku wewnętrznego.

(2) Wysokość tego zapasu, obliczaną według jednakowego dla wszystkich cukrowni stosunku procentowego do kontyngentów wewnętrznych, wyznacza w drodze rozporządzenia na poszczególne okresy kampanijne Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Minister Skarbu może:

a) przenosić w miarę potrzeby cukier zapasowy do kontyngentu wewnętrznego, lub zwalniać od obowiązku zatrzymywania tego cukru w cukrowni,

b) zezwalać na zatrzymywanie zapasów cukru, o których mowa w ust. (1), przez jedną cukrownię wzamian za inną.

Art. 9. (1) Wyznaczenie na następny okres kampanijny ogólnego kontyngentu wewnętrznego i wysokości zapasu cukru, o której mowa w art. 8 ust. (2), określanie rejonów produkcji i zaliczenie cukrowni do poszczególnych rejonów, podział ogólnych kontyngentów pomiędzy rejony produkcji oraz prowizoryczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 15 grudnia każdego roku.

(2) Ostateczny podział kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie nastąpi w terminie do dnia 20 kwietnia każdego roku.

Art. 10. Cukier kontyngentu wewnętrznego, niewywieziony z cukrowni w okresie, na który kontyngent został przyznany, może być przez cukrownię wprowadzony do spożycia w kraju w następnych okresach.

Art. 11. Minister Skarbu może zezwolić na wywóz cukru z jednej cukrowni na rachunek odpowiedniego kontyngentu, posiadanego i mającego pokrycie w cukrze w innej cukrowni.

Art. 12. Minister Skarbu jest uprawniony do wydawania rozporządzeń:

a) normujących warunki zaliczania cukru surowego na pokrycie kontyngentów i zapasów cukru, o których mowa w art. 8, oraz określających stosunek przeliczenia cukru surowego na cukier biały,

b) normujących warunki, którym powinien odpowiadać cukier, wprowadzany do obrotu, oraz jego opakowanie.

Art. 13. Cukier, sprzedawany na cele niepodlegające podatkowi spożywczemu, nie ulega zaliczeniu na kontyngent wewnętrzny.

Art. 14. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w miarę potrzeby ograniczać w drodze rozporządzeń wywóz cukru zagranicę przez kontyngentowanie tego wywozu i wyznaczanie według swego uznania udziałów poszczególnych cukrowni w kontyngencie wywozowym.

Art. 15. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń:

a) określać cenę cukru na rynku wewnętrznym,

b) określać warunki dysponowania przez cukrownie cukrem, nieobjętym kontyngentem wewnętrznym,

c) ustanawiać w miarę potrzeby specjalne opłaty, nakładane na cukrownie na cele, związane z gospodarką cukrową.

(2) W razie ustanowienia opłat, o których mowa w ust. (1) lit. c), Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu określi przeznaczenie funduszów utworzonych z tych opłat, oraz warunki i zasady korzystania z tych funduszów, a także ustanowi zarząd wymienionemi funduszami i wyda regulaminy dla zarządzania temi funduszami.

Art. 16. (1) Opłaty, o których mowa w art. 15 ust. (1) lit. c), mogą być ściągane przez władze skarbowe w trybie, przewidzianym dla podatków państwowych.

(2) Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia zarządzić pobieranie tych opłat łącznie z podatkiem od cukru.

Art. 17. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń wprowadzić obowiązek zawierania umów zbiorowych ogólno-państwowych lub rejonowych pomiędzy cukrowniami lub związkami cukrowni z jednej strony, a związkami plantatorów buraków cukrowych z drugiej.

(2) Jeżeli rozporządzenie nie wprowadzi innych przepisów, to umowa zbiorowa ogólno-państwowa wiąże wszystkie cukrownie i wszystkich plantatorów, umowa zbiorowa rejonowa — cukrownie i plantatorów danego rejonu, a postanowienia umów indywidualnych mniej korzystne dla plantatorów niż postanowienia umowy zbiorowej z mocy samego prawa ulegają zastąpieniu przez odpowiednie postanowienia właściwej umowy zbiorowej.

(3) Umowa zbiorowa powinna przewidzieć, że spory wynikające z niej i z umów indywidualnych, których dotyczy umowa zbiorowa, będą oddane pod rozstrzygnięcie komisji rozjemczej. Jeżeli przepisy dekretu niniejszego i rozporządzenia, które wyda Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu, nie postanowią inaczej, do komisyj rozjemczych, trybu postępowania w sprawach przed temi komisjami i wykonalności ich orzeczeń, stosuje się odpowiednie przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądach polubownych.

(4) Przepisy, o których mowa w ust. (1), określą szczegółowo tryb zawierania umów zbiorowych.

(5) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może nakładać na cukrownie obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonej kategorji plantatorów, z uwzględnieniem w szczególności interesów gospodarstw wiejskich, powstałych z parcelacji obszarów, na których przed parcelacją były plantowane buraki cukrowe.

Art. 18. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu jest uprawniony do wydawania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących przeprowadzanie kontroli nad przestrzeganiem przepisów dekretu niniejszego oraz rozporządzeń wydanych na jego podstawie.

Art. 19. (1) Do przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów dekretu niniejszego, stosuje się przepisy ustawy karnej skarbowej.

(2) Kto narusza przepisy, zobowiązujące cukrownie do zatrzymywania w swych magazynach określonych ilości cukru, podlega karze w wysokości 100 złotych od każdych 100 kg brakującego zapasu cukru. Każde rozpoczęte 100 kg uważa się za pełne.

(3) Przepisu ust. (2) nie stosuje się, o ile chodzi o ubytki cukru, niepodlegające opodatkowaniu w myśl przepisów o podatku spożywczym od cukru.

(4) Karze, wymienionej w ust. (2), podlega przedsiębiorca cukrowni, który przekroczy wyznaczone kontyngenty wywozowe (art. 14).

(5) Kto sprzedaje cukier po cenie wyższej od ustanowionej w myśl przepisów art. 15 ust. (1) lit. a), podlega karze w wysokości od 50 do 100-krotnej żądanej lub pobranej różnicy ceny.

(6) Kto narusza przepisy art. 12 i 15 ust. (1) lit. b) i rozporządzeń, wydanych na ich podstawie, oraz przepisy, o których mowa w art. 18, podlega karze pieniężnej do 50.000 zł.

Art. 20. (1) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu:

a) ustali w drodze rozporządzenia według swego uznania ogólny kontyngent wewnętrzny cukru na okres kampanijny 1935/36 oraz wysokość zapasu cukru, którą w tym okresie cukrownie obowiązane będą w myśl art. 8 zatrzymywać w swych magazynach;

b) dokona w drodze rozporządzenia, według swego uznania i niezależnie od uprawnień, wynikających dla cukrowni z dotychczasowych przepisów prawnych, podziału kontyngentu wewnętrznego, wyznaczonego w myśl pkt. a) na okres kampanijny 1935/36, bezpośrednio pomiędzy te cukrownie, które przystąpiły do produkcji cukru w tym okresie.

(2) Ilości cukru, podlegające podatkowi spożywczemu, wprowadzone przez poszczególne cukrownie do obrotu (wydane z cukrowni) w okresie od dnia 1 października 1935 r., zaliczone będą tym cukrowniom na kontyngent wewnętrzny, wyznaczony im w myśl ust. (1) artykułu niniejszego. Przepis ten nie będzie stosowany do cukru, wypuszczonego z cukrowni z remanentów kontyngentu zasadniczego, pozostałych cukrowniom w dniu 30 września 1935 r.

(3) Uprawnienia do udziału w kontyngentach wewnętrznych tych cukrowni, które nie były czynne w okresie kampanijnym 1934/35 oraz tych, które do dnia wydania rozporządzenia, o którem mowa w ust. (1) lit. b) artykułu niniejszego, nie przystąpiły do produkcji cukru w okresie kampanijnym 1935/36, uznaje się za wygasłe.

(4) W ciągu dwóch tygodni od dnia wejścia w życie dekretu niniejszego Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu wyznaczy w drodze rozporządzenia i według swego uznania ogólny kontyngent wewnętrzny na okres kampanijny 1936/37, ustali rejony produkcji, zaliczy cukrownie do poszczególnych rejonów, a także dokona podziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego pomiędzy rejony produkcji oraz prowizorycznego podziału kontyngentów rejonowych pomiędzy cukrownie, którym będzie przysługiwało prawo do udziału w kontyngentach rejonowych w myśl przepisów dekretu niniejszego.

(5) Część ogólnego kontyngentu wewnętrznego, wyznaczonego w myśl ust. (4) na okres kampanijny 1936/37, nieprzekraczającą 90.000 q cukru białego, Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rol-

nictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu może zarezerwować do osobnego podzielenia pomiędzy rejony i cukrownie według swego uznania. Podział ten powinien nastąpić w terminie do dnia 1 marca 1936 r.

(6) Przydziały kontyngentów wewnętrznych poszczególnym cukrowniom w okresach kampanijnych 1937/38, 1938/39, 1939/40 i 1940/41 zostaną dokonane stosunkowo do przydziałów z okresu kampanijnego 1936/37. Przepis ten nie dotyczy nadwyżki kontyngentu wewnętrznego, o której mowa w art. 3 ust. (3).

Art. 21. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 22. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 22 lipca 1925 r. o uregulowaniu obrotu cukrem na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 630) w brzmieniu nadanem ustawą z dnia 5 listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 770) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 818).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów:
Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 grudnia 1935 r. Nr. 88, poz. 548).

775.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 grudnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o uregulowaniu ceny cukru.

Na podstawie art. 15 ust. 1 lit. a) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 548) zarządza się co następuje:

§ 1. Najwyższą cenę cukru pobieraną przez cukrownie za cukier sprzedawany na rynku wewnętrznym ustala się na 57,50 (pięćdziesiąt siedem i pół) złotych za kwintal białego kryształu wszelkich rodzajów i gatunków (także i rafinowanego) loco wagon stacja odbiorcza wraz z opakowaniem i opłatą na Fundusz Pracy, nie licząc podatku spożywczego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 grudnia 1935 r. Nr. 88, poz. 551).

776.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 grudnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o wyznaczeniu i rozdziale kontyngentu oraz określeniu zapasu cukru na okres kampanijny 1935/36.

Na podstawie art. 20 ust. 1 lit. a) i b) i ust. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 548) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Wyznacza się na czas od dnia 1 października 1935 r. do dnia 30 września 1936 r. ogólny kontyngent wewnętrzny cukru w ilości 3.000.000 q.

2) Ogólny kontyngent wewnętrzny, określony w ust. 1, rozdziela się pomiędzy cukrownie w sposób, podany w przyległym załączniku.

§ 2. Na czas od dnia 1 października 1935 r. do dnia 30 września 1936 r. określa się wysokość zapasu cukru, który cukrownie obowiązane będą zatrzymywać w swych magazynach, na 10% ilości kontyngentów wewnętrznych, ustalonych dla cukrowni w przyległym załączniku.

§ 3. 1) Cukier, wypuszczony z cukrowni na rynek wewnętrzny za opłatą podatku spożywczego w czasie od dnia 1 października 1935 r., zalicza się na kontyngenty wewnętrzne tych cukrowni, podane w przyległym załączniku.

2) Nie zalicza się natomiast cukrowniom na ich kontyngenty wewnętrzne okresu 1935/36 ilości cukru, wypuszczonych z remanentów kontygentu zasadniczego, pozostałego cukrowniom w dniu 30 września 1935 r.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 4 grudnia 1935 r. Nr. 88, poz. 552).

Załącznik do § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 grudnia 1935 r. (poz 776).

Lp.	Cukrownia	Kontyngent wewnętrzny q
1.	Korzec	20.594
2.	Sokołów	21.149
3.	Krasiniec	22.606
4.	Łanięta	22.640
5.	Irena	23.272
6.	Guzów	24.283
7.	Chełmica	24.516
8.	Opole	25.129
9.	Izabelin	27.003
10.	Ostrowite	28.033
11.	Włostów	29.551
12.	Michałów	29.909
13.	Świecie	30.659
14.	Garbów	31.061
15.	Klemensów	31.677
16.	Wożuczyn	32.590
17.	Mełno	32.763
18.	Babino-Tom.	33.622
19.	Chybie	34.457
20.	Częstocice	34.757
21.	Ciechanów	35.606
22.	Wieluń	36.074
23.	Unisław	36.100
24.	Mała Wieś	36.483
25.	Leśmierz	36.499
26.	Józefów	39.408
27.	Tuczno	41.201
28.	Gosławice	41.254
29.	Szpanów	41.651
30.	Łubna	41.664
31.	Karwice - Oz.	43.566
32.	Wierzchosławice	45.278
33.	Zduny	46.002
34.	Szamotuły	46.192
35.	Dobre	47.051
36.	Borowiczki	47.264
37.	Rejowiec	47.341
38.	Środa	48.291
39.	Gniezno	48.296
40.	Pelplin	50.081
41.	Ostrowy	51.911
42.	Horodenka	53.008
43.	Zbiersk	55.197
44.	Żnin	56.488
45.	Dobrzelin	58.676
46.	Września	62.584
47.	Strzyżów	65.907
48.	Gostyń	66.021
49.	Nakło	67.618
50.	Witaszyce	68.435
51.	Miejska Górka	71.968
52.	Kruszwica	72.701
53.	Kościan	72.791
54.	Lublin	73.139
55.	Mątwy	75.286
56.	Kujawy	78.821
57.	Przeworsk	88.792
58.	Brześć Kuj.	89.391
59.	Chodorów	89.653
60.	Opalenica	129.052
61.	Chełmża	136.988
	Razem	3.000.000

777.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 listopada 1935 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 694)—ustalam na miesiąc grudzień 1935 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu: (—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 listopada 1935 r. Nr. 275, poz. 353.

778.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 16 listopada 1935 r.

L. D. IV. 27272/1/35

w sprawie odprawy celnej filmów kinematograficznych, przeznaczonych do wyświetlania w Polsce.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Do odprawy celnej filmów kinematograficznych, sprowadzanych z zagranicy celem wy-

świetlania w Polsce upoważniony jest jedynie Urząd Celny w Warszawie.

Wszelkie filmy kinematograficzne, dostarczone z zagranicy drogą kolejową, pocztową, powietrzną, wodną lub przywiezione osobiście przez podróżnych, z przeznaczeniem do wyświetlania w Polsce, należy przekazywać do odprawy Urzędowi Celnemu w Warszawie.

Zgłoszenie celne powinno zawierać poza danemi, przewidzianemi w § 48 rozporządzenia z dnia 9 października 1934 r. w sprawie przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 820), tytuł filmu, nietłumaczony na język polski.

Po uiszczeniu należności celnych filmy wydaje się stronie, której obowiązkiem będzie uzyskać pozwolenie władzy administracyjnej na wyświetlanie filmów w kraju.

Filmy zagraniczne do czasu ich oclenia mogą być przechowywane w składach celnych i wydawane z tych składów na warunkach, ustalonych w koncesjach na prowadzenie składów celnych dla przechowywania filmów i przyborów kinematograficznych.

Jednocześnie uchyla się okólnik L. DC./3948/II/23 z dnia 25 czerwca 1923 r. w sprawie skoncentrowania odprawy celnej w Urzędzie Celnym w Warszawie filmów kinematograficznych, przeznaczonych do wyświetlania w Polsce (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 13/1923 poz. 373) oraz zarządzenie L. D. IV. 9485/4/29 z dnia 30 września 1929 r. w sprawie kontroli filmów zagranicznych, skierowane do Urzędu Celnego w Warszawie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 listopada 1935 r. Nr. 273, poz. 349).

779.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 34670/3/35

w sprawie wykonania rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r. o ograniczeniach obrotu towarowego z Włochami oraz posiadłościami włoskiemi.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1935 r. o zakazie przywozu towarów, pochodzących i przychodzących z Włoch i posiadłości włoskich (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 510), Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólnika z dnia 16 listopada 1935 r. L. D. IV. 31865/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 32, poz. 722) wyjaśnia co następuje:

Za towary przychodzące z Włoch a tem samem podlegające zakazowi przywozu w rozumieniu § 1 ust. 1 wymienionego na wstępie rozporządzenia nie należy uważać towarów, przewożonych tranzytem przez Włochy, to znaczy takich towarów, które tylko przechodzą przez włoskie terytorjum bez przeładowania lub z przeładowaniem albo które chociaż podczas przewozu znajdowały się przejściowo na przechowaniu na włoskiem terytorjum, lecz nie weszły tam do wolnego obrotu. Jeżeli przeładowanie we Włoszech jest połączone ze zmianą dokumentu przewozowego, transport winien być zaopatrzony w świadectwo pochodzenia, stwierdzające niewłoskie pochodzenie towaru, a nadto w zaświadczenie o przeładowaniu lub przechowaniu towaru na terytorjum włoskiem i niewejścia tam tegoż towaru do wolnego obrotu.

Świadectwo pochodzenia powinno być wystawione na ogólnych zasadach, ustalonych w okólniku z dnia 28 maja 1935 r. L. D. IV. 16979/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 361), zmienionym częściowo okólnikiem z dnia 14 listopada 1935 r. L. D. IV. 30521/3/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 32, poz. 720), zaświadczenie zaś o przeładowaniu lub przechowaniu winno odpowiadać zasadom, podanym w § ust. 2 tegoż okólnika z dnia 28 maja 1935 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

780.

OKÓLNIK T. 62 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. IV. 32678/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1107 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) wyjaśnia się, co następuje:

Wyłączniki automatyczne marki „Elfa" i t. p., używane w instalacjach elektrycznych zamiast bezpieczników topikowych, należy clić wg. poz. 1107 p. 2 lit. odp. taryfy celnej, jako wyłączniki samoczynne.

Wyłączniki te wykonane są w formie nadającej się do wkręcania w zwykłe gniazda bezpiecznikowe, względnie przystosowane są do umocowania na tablicy rozdzielczej.

Wyłączenie automatyczne następuje przy zwarciach i przeciążeniach w linji elektrycznej zapomocą wbudowanego i niewidocznego nazewnątrz wyzwalacza magnetycznego, włączenia zaś dokonuje się przez wciśnięcie wystającego nazewnątrz guzika; wyłączniki te często posiadają drugi mniejszy guzik służący do ręcznego wyłączania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 listopada 1935 r. Nr. 275, poz. 354).

781.

OKÓLNIK T. 68. MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. IV. 33104/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1168 p. 6 t. c.).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Tak zwane „wężyki" do przyrządów migawkowych do objektywów fotograficznych, jako stanowiące część składową przyrządów migawkowych, a w taryfie osobno niewymienione, należy clić według poz. 1168 p. 6 t. c., a to na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustanowieniu taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732), art. 4 p. 1 lit. „b".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 30 listopada 1935 r. Nr. 275, poz. 355).

782.

OKÓLNIK T. 64 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31056/2/35

w sprawie wyjaśnienia do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. poz. 293 i 294).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Za tytoń krajany, wymieniony w pozycji 294 p. 1 taryfy celnej, należy uważać tytoń pokrajany na cząstki w kształcie pasków, prostokątów, kwadratów lub innych figur geometrycznych o długości powyżej 2 mm.

2) Za miał tytoniowy, wymieniony w pozycji 293 p. 2 taryfy celnej, należy uważać tytoń pokrajany lub pokruszony, którego poszczególne cząstki mają wymiary mieszczące się w granicach od 0,5 mm do 2 mm.

3) Za pył tytoniowy, wymieniony w pozycji 293 p. 2 taryfy celnej, należy uważać materjał tytoniowy, którego cząstki mają wymiary poniżej 0,5 mm, ale nie noszą wyraźnych śladów rozcierania w młynie (przemiału).

4) Za mąkę tytoniową, wymienioną w pozycji 293 p. 2 taryfy celnej, należy uważać materjał tytoniowy, którego cząstki mają wymiary poniżej 0,5 mm i noszą wyraźne ślady rozcierania w młynie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 2 grudnia 1935 roku Nr. 276, poz. 356).

783.

OKÓLNIK T. 66 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. IV. 33100/2/35

w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 970 p. 2 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzedów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

wszelkiego rodzaju koła zębate wykonane ze stopów cyny, jako niewymienione w poz. 1084 p. 8 tar. cel., należy clić według materjału i przydzielać do poz. 970 p. 2 lit. odp. tar. celn., obejmującej wszelkie osobno niewymienione wyroby z cyny i jej stopów.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 4 grudnia 1935 r. Nr. 278, poz. 358).

784.

OKÓLNIK T. 67 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 listopada 1935 r.

L. D. IV. 33101/2/35

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1083 t. c.).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzedów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Pozycja 1071 p. 2 i 3 tar. celn. obejmuje maszyny graficzne, czyli drukarskie, tylko takie, które służą bezpośrednio do drukowania.

Wszelkiego rodzaju maszyny i aparaty, które chociaż pośrednio i są związane z przemysłem graficznym, jednak nie są przeznaczone bezpośrednio do drukowania, należy clić według odpowiednich pozycyj taryfy celnej w zależności od rodzaju pracy, wykonywanej przez taką maszynę lub aparat.

Do kategorii pomocniczych i pośrednio tylko związanych z przemysłem graficznym aparatów odnosi się, między innemi, aparat do odlewu płyt stereotypowych, który ze względów wyżej przytoczonych należy przydzielać do poz. 1083 pun. odp. celn., obejmującej wszelkiego rodzaju aparaty osobno niewymienione.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 5 grudnia 1935 r. Nr. 279, poz. 359).

785.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31751/3/35

o odprawie celnej przesyłek, nadchodzących pod adresem osób korzystających z przywilejów dyplomatycznych.

Do

Dyrekcyi Ceł: w Mysłowicach, Warszawie, Gdańsku oraz Urzędów Celnych: w Warszawie, Katowicach, Dworzec Główny (Hauptbanhof) w Gdańsku, Łagiewnikach - Wschód, Łagiewnikach - Zachód, Szarleju - Wschód i Rudzie - Południe.

W związku z odprawą celną przesyłek, nadchodzących pod adresem szefów i członków dyplomatycznych przedstawicielstw państw obcych oraz zagranicznych misyi specjalnych, a zwalnianych od cła na podstawie § 4-b i 7 Instrukcii z dnia 31 stycznia 1935 r. w sprawie postępowania przy odprawach celnych przedmiotów przeznaczonych dla osób korzystających z prawa eksterytorialności etc. etc. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 6 poz. 113 z 1935 r.) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych zarządza, co następuje:

do § 7 Instrukcji:

Zaświadczenia (certyfikaty), uprawniające do zwolnienia od cła, powinny wskazywać jako odbiorcę, jedną z osób, wymienionych w § 4 i §5 Instrukcii, a nie przedstawicielstwo lub misię. Jeżeli w zaświadczeniu wymieniono konsula jako odbiorcę, to powinno być w zaświadczeniu zaznaczone, że konsul jest jednocześnie członkiem personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa lub misii. Pozatem w zaświadczeniach powinna być dokładnie wymieniona ilość i jakość (rodzaj) towaru, który ma być zwolniony od cła. Wszelkie poprawki w zaświadczeniach, powinny być uskutecznione przez przekreślenie pierwotnego tekstu i wypisanie nowego, a ponadto powinny być omówione i za-

opatrzone podpisem osoby wystawiającej zaświadczenie oraz pieczęcią przedstawicielstwa lub misji albo misji specjalnej.

Zaświadczenia nie odpowiadające powyższym warunkom oraz zaświadczenia noszące w sobie ślady wycierania i wymazywania, względnie zawierające nieomówione poprawki, są nieważne i powinny być zwrócone zainteresowanym osobom z wyjaśnieniem powodów zwrotu.

Do § 13 Instrukcji:

Odprawa celna przesyłek, zwalniających od cła na podstawie zaświadczeń, może być dokonana w obecności adresata lub osoby przez niego wyznaczonej spośród personelu przedstawicielstwa lub misji. Pośrednictwo przy odprawie tych przesyłek agentów celnych, agencyj publicznych przedsiębiorstw przewozowych względnie innych osób, jest niedopuszczalne. Unieważnienie w zaświadczeniu agenta celnego lub innej osoby, nienależącej do personelu przedstawicielstwa lub misji, do odbioru przesyłki, powoduje nieważność certyfikatu.

Wszelkie poprzednie okólniki, wydane w tej sprawie, uchyla się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

786.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 33052/3/35

w sprawie wydawania zaświadczeń o ocleniu towarów zagranicznych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Zachodzą wypadki, że importerzy towarów zagranicznych, pochodzących z niektórych krajów, stosujących ograniczenia dewizowe, proszą o wydanie im specjalnych zaświadczeń, że dany towar został oclony; zaswiadczenia takie mają na celu umożliwienie otrzymania należności za towary wywiezione do tych krajów.

Ostatnio ma to miejsce przy przywozie do polskiego obszaru celnego towarów pochodzących z Turcji.

W związku z powyższem, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że jeżeli importerzy zwrócą się do urzędów celnych o wydanie takich zaświadczeń, to nie należy im tego odmawiać, pod następującemi warunkami:

1) Wniosek o wydanie takiego zaświadczenia powinien być złożony na piśmie, przyczem we wniosku powinno być wskazane, jakiej władzy względnie instytucji zaświadczenie ma być przedstawione; wniosek podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł (art. 147 ust. ostatni U. O. S.);

2) Zaświadczenie powinno stwierdzać istotny stan rzeczy; jeżeli należności celne zostaną uiszczone i towar zostanie wydany do wolnego obrotu, zaświadczenie powinno stwierdzić oclenie towaru; jeżeli zaś strona prosi o wydanie zaświadczenia przed uiszczeniem należności, można stwierdzić tylko, że towar został zgłoszony do odprawy celnej;

3) Zaświadczenie może być wystawione na zwykłym papierze kancelaryjnym względnie na odpisie świadectwa pochodzenia; w zaświadczeniu należy opisać towar oraz wskazać, jakiej władzy i instytucji ma być ono przedstawione a ponadto należy zaznaczyć: „zaświadczenie niniejsze nie służy jako kwit celny w rozumieniu § 50 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego";

4) Wydane zaświadczenie podlega opłacie stemplowej w wysokości 5 zł, przewidzianej w art. 154 U. O. S.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

787.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1935 r.

L. D. IV. 31218/2/35

w sprawie opłat za kontrolę nad użyciem niektórych towarów odprawianych z zastosowaniem cła zniżonego na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo - handlowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie postanowień p. p. 2 i 3 dział C paragrafu pierwszego rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. w sprawie osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonarjuszów celnych poza miejscem urzędowem lub poza czasem urzędowem oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 862), Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) przy odprawie celnej, z zastosowaniem cła zniżonego na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo-handlowych niżej wymienionych towarów, objętych wykazem Nr. 2 do rozporządzenia z dnia 29 października 1935 r. o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P.

Nr. 79, poz. 492), należy pobierać opłatę za kontrolę celną w następującej wysokości:

I. przy odprawie celnej dekalkomanji do wyrobu porcelany i fajansu (poz. 842 p. 4 t. c. przywoz.) — opłatę według skali procentowej tablicy ustalonej w p. 4 działu „b" rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r., bez stosowania norm minimalnych,

II. przy odprawie celnej:

a) ampułek szklanych do chlorku etylu poz. 900 p. 4 z lit. b t. c. przywoz.),

b) zamknięć niklowanych do ampułek szklanych (z poz. 989 p. 3 t. c. przywoz.) — opłatę w wysokości 1% przypadającego cła normalnego (autonomicznego), o ile suma cła wynosi poniżej 200.000 zł,

III. przy odprawie celnej:

a) organicznych przetworów chemicznych, osobno niewymienionych, używanych jako odczynniki chemiczne przy płukaniu rud cynkowych (poz. 490 z p. 2 t. c. przywoz.),

b) form stalowych obrobionych o wadze sztuki powyżej 100 kg — do wyrobu rur żeliwnych, lanych systemem odśrodkowym (z poz. 964 p. 1a t. c. przywoz.),

c) wentyli do dętek samochodowych o wadze sztuka 1 kg i mniej — dla fabryk wyrabiających opony samochodowe (z poz. 1036 p. 3c ew. uwaga 2),

d) sprawdzianów (kalibrów gwintowanych o wadze sztuki powyżej 500 g — do wyrobu rur (z poz. 1160 z p. 3a)—

opłatę w wysokości ustanowionej dla jednorazowej kontroli w p. 3 dział C, § 1 rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. ze stosowaniem takiej (jednorazowej) kontroli.

2) Opłaty za kontrolę nad użyciem wszystkich towarów, odprawianych z zastosowaniem zniżki celnej lub zwolnienia od cła, wymierza i pobiera urząd celny, który dokonał odprawy celnej.

W przypadku, gdy towar został przekazany do innego urzędu celnego celem pobrania należności celnych (§ 34 instrukcji manipulacyjnej), pobiera opłaty za kontrolę ten inny urząd— jednocześnie z należnościami celnemi.

3) Jeżeli opłaty za kontrolę, w myśl p. 2 okólnika niniejszego pobrał urząd celny położony w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku a do przeprowadzenia kontroli właściwym jest, na podstawie rozporządzenia o zniżkach celnych i zwolnienia od cła, urząd celny, położony w okręgu innej Dyrekcji Ceł, to w tych przypadkach kwotę pobraną za kontrolę gdański urząd celny powinien wpłacić za pośrednictwem Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku do Banku Polskiego w Warszawie na rachunek żyrowy Ministerstwa Skarbu z zaznaczeniem, że kwota ta ma być zarachowana na budżet Ministerstwa Skarbu dział 3 § 2-a „Specjalna Kontrola", przyczem o takiem przekazaniu pobranej kwoty powinien uczynić adnotację w zgłoszeniu celnem przywozowem z powołaniem się na datę i numer dokumentu, za którym przekazanie nastąpiło.

(4) Opłata za kontrolę wszystkich innych towarów objętych wykazem Nr. 2 odprawianych z zastosowaniem cła zniżonego na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo - handlowych oprócz wymienionych pod pkt. 1 niniejszego okólnika, powinna być wymierzana według skali procentowej tablicy, ustalonej w p. 4 działu „b" § 1 rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 862).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

788.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1935 r.

L. D. IV. 33508/3/35

w sprawie wywozu pierza i puchu w przesyłkach pocztowych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W numerze 257 Monitora Polskiego z b. r. pod poz. 307 ogłoszono obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 7 listopada 1935 r. o wykazie instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz pierza i puchu, oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń. Punkt XII tego obwieszczenia przewiduje, że pierze i puch mogą być wysyłane zagranicę pocztą, o ile wysyłający przy nadaniu dołączy odpowiednie zaświadczenie, wydawane przez punkt kontroli.

W związku z tem wyjaśnia się co następuje:

1. Przesyłki pocztowe z pierzem i puchem, zaopatrzone w zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jako zwalniane z reguły od należności celnych, mogą być nadawane do wywozu **w dowolnym urzędzie pocztowym.**

2. Tryb postępowania z przesyłkami, o których mowa, zależny jest od miejsca ich nadania:

a) przy nadaniu w miejscowości, gdzie jest czynny punkt kontroli i gdzie znajduje się urząd pocztowo - celny (Gdynia, Kraków, Lwów, Łódź, Poznań, Warszawa) — przesyłkę odprawia się celnie w miejscu nadania na ogólnych zasadach;

b) przy nadaniu w miejscowości, gdzie jest punkt kontroli, lecz gdzie niema urzędu

pocztowo - celnego (Chorzów, Dziedzice, Kielce), pocztowy urząd nadawczy kieruje przesyłkę bezpośrednio do właściwego urzędu wymiany, gdzie podurząd celny dokonywuje odprawy wywozowej;

c) przy nadaniu w miejscowości, gdzie niema ani punktu kontroli ani urzędu pocztowo - celnego, pocztowy urząd nadawczy skierowuje przesyłkę do najbliższego urzędu pocztowo - celnego, w którego siedzibie znajduje się punkt kontroli;

d) jeżeli przesyłka zostaje nadana w miejscowości, gdzie niema ani urzędu pocztowo - celnego ani punktu kontroli, lecz pomimo to do przesyłki jest dołączone zaświadczenie Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz (np. przy wydaniu zaświadczenia przez kontrolera w miejscu nadania przesyłki poza siedzibą punktu kontroli) urząd pocztowy nadania skierowuje przesyłkę bezpośrednio do właściwego urzędu wymiany, gdzie podlega ona odprawie celnej przez podurząd celny.

3. Zgodnie z postanowieniami uwag do grupy IV taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 470 z 1935 r.), zwolnienie od cła wywozowego pierza i puchu następuje na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Czynność urzędu celnego przy wywozie pierza i puchu zaopatrzonego w zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu ogranicza się do stwierdzenia nienaruszalności zabezpieczeń punktu kontroli, zgodności przesyłki z danemi odpowiedniego należycie wystawionego zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu oraz do potwierdzenia wywozu przesyłki na odpowiednim odcinku kontrolnym, który to odcinek urząd celny wysyła do Ministerstwa Przemysłu i Handlu w dotychczasowym trybie.

W razie naruszenia zabezpieczenia punktu kontroli i uzasadnionego podejrzenia, że w czasie od wyjścia przesyłki z punktu kontroli do zgłoszenia jej do odprawy celnej wywozowej, towar został zamieniony lub przerobiony, urząd celny odmówi potwierdzenia wywozu bez cła.

4. Przy wywozie przesyłek z pierzem i puchem, nie mających charakteru handlowego, mają zastosowanie dotychczasowe przepisy, w szczególności § 6 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 873 z 1934 r.) oraz okólnik z dnia 15 lutego b. r. L. D. IV. 1705/3/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 5, poz. 100).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

789.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1935 r.

L. D. IV. 33927/3/35

w sprawie przedawnienia roszczeń stron do Skarbu Państwa z tytułu wymiaru należności celnych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z zapytaniem jednej z Dyrekcyj Ceł, w jaki sposób strona może przerwać przewidziane w art. 123 ustęp 1 prawa celnego przedawnienie swoich roszczeń o zwrot należności celnych nadmiernie od niej pobranych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż jak wynika z postanowień art. 121 ust. 5 prawa celnego oraz § 212 ust. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego, do dochowania rocznego okresu przedawnienia roszczenia strony wystarcza złożenie przez nią w ciągu tego okresu wniosku o sprostowanie wyniku rewizji. Natomiast czas, w którym nastąpi rozstrzygnięcie wniosku przez właściwą władzę celną, jest bez znaczenia. W przypadku nieuwzględnienia wniosku strony przez władzę celną, roczny bieg przedawnienia nanowo nie rozpoczyna się, lecz przysługuje stronie jedynie prawo wniesienia zażalenia lub skargi w przepisanym terminie. Tak więc z punktu widzenia prawa celnego kwestja przerywania biegu przedawnienia roszczenia strony o zwrot należności nadmiernie pobranych, nie wchodzi w rachubę.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

790.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 grudnia 1935 r.

L. D. III. 17772/3/35

w sprawie zaliczek na uposażenie funkcjonarjuszów państwowych prowizorycznych.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw w/m.

Z paragrafu 56 przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych załącznik Nr. 1 do Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 9, poz.

178 z r. 1935 wynika, że w razie przeniesienia funkcjonarjusza państwowego w stan spoczynku, dotychczasowa jego władza przełożona sporządza na podstawie karty uposażenia wypis należności i długów i przesyła go tej władzy, która przeniesionemu funkcjonarjuszowi będzie wypłacała zaopatrzenie celem potrącenia niespłaconych zaliczek na uposażenie.

Ponieważ obecnie część funkcjonarjuszy państwowych — mianowicie prowizoryczni oraz stali mianowani po dniu 1 lutego 1934 r. są uczestnikami Państwowego Zakładu Emerytalnego, który należy do kategorji przedsiębiorstw państwowych, a nie jest władzą i posiada odrębną osobowość prawną, omawiany tryb potrącania odnośnie do tych funkcjonarjuszów nie da się zastosować bez zastrzeżeń. Windykowanie pretensji z tytułu niespłaconej zaliczki na uposażenie z zaopatrzeń pobieranych z Państwowego Zakładu Emerytalnego nie może się odbywać w trybie bezpośredniego potrącenia jedynie na podstawie wypisu należności, a musi się opierać albo na tytule wykonawczym uzyskanym w drodze postępowania sądowego albo na zgodzie zobowiązanego.

Z przytoczonych wyżej okoliczności wynika, że w interesie obustronnym — Skarbu Państwa i zaliczkobiorcy — bardziej celowem byłoby wprowadzenie zasady, iż udzielenie zaliczki na uposażenie funkcjonarjuszowi państwowemu prowizorycznemu względnie stałemu, mianowanemu po dniu 1 lutego 1934 r., czyni się zależne od złożenia przez proszącego o zaliczkę pisemnego oświadczenia, wyrażającego zgodę, by w razie przeniesienia go w stan spoczynku niespłacona ewentualnie część zaliczki potrącona została z jego zaopatrzenia emerytalnego przez Państwowy Zakład Emerytalny.

W przeciwnym bowiem razie zachodziłaby konieczność wniesienia przeciw zaliczkobiorcy powództwa cywilnego pociągającego za sobą koszty procesowe.

Wspomniane oświadczenie w razie przeniesienia funkcjonarjusza w stan spoczynku przed spłaceniem zaliczki, władza przełożona przesłałaby Państwowemu Zakładowi Emerytalnemu wraz z wykazem należności i długów.

W związku z tem Ministerstwo Skarbu prosi, aby władze i urzędy państwowe zażądały dodatkowo tego rodzaju oświadczeń od tych funkcjonarjuszów, — uczestników Państwowego Zakładu Emerytalnego, którzy uzyskali już zaliczki na uposażenie i dotychczas ich nie spłacili.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. III. 17772/3/35

Warszawa, dnia 5 grudnia 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach do wiadomości i zastosowania.

Naczelnik Wydziału:
(—) *Bielak*

791.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1935 r.

L. D. V. 39286/1/35

w sprawie powoływania biegłych, wyznaczonych przez instytucje samorządu gospodarczego i zawodowego lub instytucje zastępcze w postępowaniu wymiarowem lub odwoławczem (§ 51 rozp. wyk. do O. P.).

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Uchylam §§ 168 — 174 instrukcji podatkowej z dnia 31 grudnia 1934 r. oraz wszelkie inne przepisy tejże instrukcji, dotyczące osób, obeznanych ze stosunkami gospodarczemi płatników.

W związku z tem zarządzam, aby w tych wszystkich wypadkach, gdy instrukcja podatkowa uprawnia lub nakazuje zasięganie w postępowaniu wymiarowem lub odwoławczem opinji wymienionych wyżej osób, — urzędy i izby skarbowe powoływały w tym celu wyłącznie biegłych, wyznaczonych przez instytucje samorządu gospodarczego i zawodowego lub instytucje zastępcze (§ 51 rozp. wykon. do ordynacji podatkowej).

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Staniszewski,*
Podsekretarz Stanu.

792.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 listopada 1935 r.

L. D. V. 38483/1/35

w sprawie umorzenia podatku od lokali.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Zgodnie z postanowieniami art. 12 Dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 505) zaległości w podatku od lo-

kali, przypadającym za czas do dnia 1 stycznia 1935 r. od jedno i dwu - izbowych lokali mieszkalnych, podlegają umorzeniu.

Ponieważ postanowienia powyższego przepisu w myśl art. 14 Dekretu wchodzą w życie dopiero z dniem 1 stycznia 1936 r., Ministerstwo Skarbu poleca, aby do tego czasu wszelkie kroki egzekucyjne w odniesieniu do podlegających umorzeniu w myśl powyższego należności podatku od lokali jak również w odniesieniu do kosztów egzekucyjnych, powstałych na skutek ściągania omawianych zaległości, zostały bezzwłocznie wstrzymane.

Zarazem celem usunięcia mogących powstać wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż przepis art. 12 obejmuje również i należności z tytułu podatku od lokali za IV kwartał 1935 r., art. 12 bowiem umarza nie zaległości powstałe do dnia 1 stycznia 1936 r., lecz zaległości w podatku, przypadającym za czas do 1 stycznia 1936 r.

Zarządzenie co do odpisania z ksiąg bierczych umorzonych zaległości podatku od lokali oraz co do odłożenia do grupy III dotyczących tytułów wykonawczych zostanie wydane dodatkowo.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

793.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1935 r.

L. D. V. 26742/1/35

w sprawie podatku dochodowego — zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu w stosunkach między Polską a Niemcami.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Z uwagi na zasadę wzajemności, stosowaną przez państwo niemieckie, Ministerstwo Skarbu poleca stosować aż do odwołania przepisy art. 4 ustawy o podatku dochodowym do osób fizycznych, które na obszarze państwa niemieckiego osiągają dochody ze źródeł w tym artykule wymienionych z wyjątkiem dochodów z tantjem otrzymanych przed dniem 1 stycznia 1936 r. i które w myśl ust. 1 art. 1 powołanej ustawy winny w Polsce opłacać podatek dochodowy od całego osiąganego dochodu.

Zarządzenie niniejsze ma zastosowanie po raz pierwszy do wymiarów podatku dochodowego na rok podatkowy 1935. Wymiary zatem, które dokonane zostały niezgodnie z tem zarządzeniem, winny ulec rewizji na wniosek zainteresowanych płatników.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

794.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 listopada 1935 r.

L. D. V. 39443/2/35

w sprawie obliczania dodatków do podatku dochodowego przy kumulacji wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu roku 1935.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z przepisami ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 162) oraz dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518), nowelizującemi postanowienia działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Przepisy art. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o zmianie ustawy o państwowym podatku dochodowym, zostają uchylone powołanym wyżej dekretem z dniem 1 stycznia 1936 r., wobec czego przewidziane w tych przepisach obliczenie różnicy w podatku winno być dokonane przez służbodawców po raz pierwszy i ostatni zarazem przed dniem 1 stycznia 1936 r., przy wzięciu za podstawę wynagrodzeń wypłaconych w ciągu roku 1935. Z uwagi na to, że ustawa z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 128) podwyższyła z dniem 1 kwietnia 1935 r. stawki dodatku kryzysowego pobieranego od dochodów opodatkowanych na podstawie działu II ustawy o podatku dochodowym, winni służbodawcy przy ustalaniu dodatku kryzysowego, należnego od łącznej sumy wynagrodzeń wypłaconych w ciągu roku 1935, obliczać dodatek według stopy procentowej właściwej dla sumy łącznej dochodu, jednakże osobno dla wynagrodzeń wypłaconych do dnia 31 marca 1935 r., odpowiednio do skali dodatku kryzysowego obowiązującej w tym okresie, a osobno dla wynagrodzeń wypłaconych po tym dniu, odpowiednio do skali dodatku, przewidzianej w ustawie z dnia 26 marca 1935 r.

Przykład:

Pracownik otrzymywał w ciągu roku 1935 wynagrodzenie miesięczne po 860 zł. a ponadto tytułem wynagrodzenia jednorazowego otrzy-

mał w marcu — 1.000 zł. i w październiku — 2.000 zł.

Zgodnie z art. 43 ust. o podatku dochodowym potrącić należy:

	podatku	dodatku kryzys.
od wynagrodzeń perjodycznych:		
przed 1 kwietnia 1935 r. t. j. za styczeń, luty i marzec (860 × 3 = 2580) .	110,94 zł	25,80 zł
od 1 kwietnia 1935 r. (860 × 9 = 7.740) . .	332,82 „	77,40 „
od wynagrodzeń jednorazowych:		
przed 1 kwietnia 1935 r.	49.— zł	20.— zł
od 1 kwietnia 1935 r. .	106.— „	40.— „
razem do potrącenia zgodnie z art. 43 . . .	598,76 zł	163,20 zł

Łączna suma wynagrodzeń perjodycznych i jednorazowych za rok 1935 wynosi:

wynagrodzenia perjodyczne	10.320 zł
„ jednorazowe	3.000 „
razem	13.320 zł

Od tej sumy przypada tytułem podatku według 29 stopnia skali z art. 43 — 5,7%, czyli 759,24 zł, a ponieważ zgodnie z art. 43 przypada do potrącenia 598,76 zł, przeto różnicę w podatku w wysokości zł 160,48 (759,24 — 598,76) potrącić należy dodatkowo, w myśl noweli z dn. 18 marca 1935 r. najpóźniej przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za r. 1935.

Różnicę w dodatku kryzysowym, przypadającą dodatkowo do potrącenia obliczyć należy w sposób następujący:

Łączna suma wynagrodzeń, właściwa dla obliczenia stopy procentowej dodatku, wynosi 13.320 zł.

Dodatek kryzysowy przy sumie dochodu rocznego 13.320 zł według skali, obowiązującej przed dniem 1 kwietnia wynosi 2%, natomiast według skali obowiązującej od dnia 1 kwietnia 1935 r. — 3%.

Przed dniem 1 kwietnia wypłacono tytułem wynagrodzeń perjodycznych — 2.580 zł oraz tytułem wynagrodzeń jednorazowych — 1.000 zł, razem 3.580 zł. Od tej sumy dodatek kryzysowy w/g 2%-wej stawki wynosi	71,60 zł
Po dniu 31 marca 1935 r. wypłacono wynagrodzeń perjodycznych 7.740 zł oraz wynagrodzenie jednorazowe — 2.000 zł, razem 9.740 zł. Od tej sumy dodatek kryzysowy w/g 3%-wej stawki wynosi . .	292,20 zł
Dodatek kryzysowy od łącznego wynagrodzenia	363,80 zł
Dodatek obliczony odpowiednio do art. 43	163,20 „
Różnica przypadająca dodatkowo do potrącenia	200,60 zł

Powyżej przedstawione zasady winni również stosować pracownicy, przy obliczaniu różnicy w dodatku kryzysowym w przypadkach kumulacji zarówno wynagrodzeń otrzymywanych od więcej niż jednego służbodawcy jak i otrzymywanych od jednego służbodawcy dwu lub więcej wynagrodzeń perjodycznych, bądź też wynagrodzeń perjodycznych i jednorazowych (art. 45 ustawy o podatku dochodowym w brzmieniu art. 1 pkt. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 518).

Przykład:

Pracownik otrzymywał w ciągu r. 1935 wynagrodzenie od dwóch służbodawców: od służbodawcy A za czas od 1 stycznia do 31 grudnia po 400 zł miesięcznie i od służbodawcy B za czas od 1 marca do 31 grudnia po 300 zł miesięcznie.

Sumy potrącone przez służbodawców w ciągu roku:

Służbodawca A Wynagrodzenie w czasie:		Potrącony podatek	Potrącony dodatek kryzysowy
1/I — 31/III . .	1.200	33,60	12,—
1/IV—31/XII . .	3.600	100,80	36,—
Służbodawca B Wynagrodzenie w czasie:			
1/I — 31/III . .	300	6,90	1,50
I/IV — 31/XII . .	2.700	62,10	13,50
razem . .	7.800	203,40	63,—

Od dochodu 7.800 zł podatek w/g skali z art. 43 wynosi 3,6% czyli	280,80 zł
potrącono w ciągu roku . .	203,40 „
przypadająca do uiszczenia różnica w podatku	77,40 zł

Różnicę w dodatku kryzysowym obliczyć należy w sposób następujący:

Dodatek kryzysowy przy sumie dochodu rocznego 7.800 zł wynosi:

według skali obowiązującej przed 1/IV 35 r. . . . . . — 1%

według skali obowiązującej poczynając od 1/IV 35 r. . . . — 2%

W okresie 1/I — 31/III 35 r. wypłacono:

służbodawca	A —	1.200 zł
„	B —	300 „
razem		1.500 zł

Dodatek kryzysowy w/g stawki 1% od sumy 1.500 złotych wynosi — 15 zł

W okresie 1/IV — 31/XII 35 r. wypłacono:

służbodawca	A —	3.600 zł
„	B —	2.700 zł
razem		6.300 zł

dodatek kryzysowy w/g stawki 2% od sumy 6.300 zł wynosi . — 126 zł

razem dodatek kryzysowy 141 zł

Ponieważ w ciągu roku służbodawcy A i B potrącili tytułem dodatku kryzysowego 63 zł. przeto po upływie roku 1935 przypada do uiszczenia różnica w dodatku w wysokości zł 78 (141 — 63 = 78).

Przy kumulacji wynagrodzeń podlegających dodatkowi kryzysowemu z wynagrodzeniami niepodlegającemi temu dodatkowi znajdują zastosowanie, niezależnie od niniejszego okólnika, wyjaśnienia zawarte w okólniku z dnia 17 marca 1933 r. L. D. V. 12343/2/33 (Zbiór Okólników z 1933 r. str. 277 i nast.).

Wreszcie nadmienić należy, że w wypadkach, w których obowiązek obliczenia i potrącenia różnicy ciąży, zgodnie z nowelą z dnia 18 marca 1935 r., na służbodawcy, pracownik wolny jest od tego obowiązku, o ile otrzymywał w ciągu roku 1935 wynagrodzenie wyłącznie od jednego służbodawcy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

w sprawie płatności podatków w m. grudniu 1935 r.

W grudniu płatne są podatki następujące:

1) do 15 grudnia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935, w wysokości podatku przypadającego od obrotu, osiągniętego w listopadzie, przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przemysłowe 1 — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 grudnia — IV rata zryczałtowanego podatku przemysłowego od obrotu za rok 1935, przez drobne przedsiębiorstwa;

3) do 31 grudnia — wykup świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok 1936;

4) do 15 grudnia — IV rata podatku dochodowego z działu II ustawy z tytułu różnicy, wynikającej z kumulacji uposażeń otrzymanych w ciągu roku 1934 od różnych służbodawców;

5) do 15 grudnia — zaliczka miesięczna na poczet nadzwyczajnego podatku od dochodu, osiągniętego przez notarjuszy (rejentów) i pisarzy hipotecznych w miesiącu listopadzie b. r.;

6) do 5 grudnia — podatek od energji elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę w czasie od 16 do 30 listopada b. r.; do 20 grudnia— tenże podatek pobrany przez sprzedawcę energji elektrycznej w ciągu pierwszych 15-stu dni grudnia b. r.;

7) do 7 grudnia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur, rent i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawców w listopadzie b. r.

Ponadto płatne są w grudniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymają nakazy płatnicze z terminem płatności również w tym miesiącu.

Komunikat

w sprawie zagubienia znaczka.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie, został skradziony pomocniczy znaczek legitymacyjny z bronzu Nr. 278, przynależny do Kontroli Skarbowej w Tarnowie.

Komunikat

o kradzieży kwitarjuszów sekwestratorskich.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Urzędu Skarbowego w Nisku skradziono kwitarjusze sekwestratorskie Serji „M." Nr. Nr. 858201 — 858300, z niewypełnionemi kwitami od Nr. 858287 — do Nr. 858300.